

вѣтъра. Помами ме сждбата съ щастие и ме излѣга, злодейката. Какво ме чака отсега-натѣй? Едно чернило...

— Ехъ, Василе! Нѣма кого да обвинявашъ. Не ти ли даде сждбата щедро своитѣ дарове? Не ковѣше ли ти самъ своя животъ? Всѣкой самъ е ковачъ на своето щастие. Не е ли така?

— То че е така, така е, — казалъ Василъ и все въ земята гледалъ.

— А щомъ е така, ела на себе си. Никога не е късно да се стане човѣкъ. Щомъ почнешъ да различавашъ доброто отъ злото, па се заловишъ за работа и я обикнешъ, па обикнешъ и всички хора наоколо си — ето ти тебе щастieto, и душата ти ще бжде спокойна, и отъ другитѣ ще бждешъ почитанъ... Така ли е, Василе? Съгласенъ ли си съ мене?

— Напълно съгласенъ! — просияла душата на Васила, станало му леко-леко, като да паднали отъ него тежки вериги, и се хвърлилъ да пригрѣща приятеля си.

— Е добре. А сега да идемъ при приятелитѣ. Тѣ всички сж добри хора... Порадвай се и ти на щастieto ни. Ние сме го заслужили. Знай, че нищо не се постига даромъ. Пжтътъ къмъ щастieto не е лесенъ. Плодоветѣ отъ дървото на доброто и злото сж горчиви. Затова пжкъ и наградата е голѣма.

Пригърнали се приятелитѣ и двамата влѣзли заедно въ бѣлия дворець.

Радостни били всички, сияело наоколо лѣтното свежо утро... Блестѣла чистата млада зеленина... Тихо и сладко било всжде... А въ синьото небе, задъ прозрачни кждрави облачета, плавалъ Старецьтъ въ бѣло облѣкло и рѣсѣлъ земята съ медена роса и благославялъ добрината и разума на Майстора — строителъ и труженикъ въ изграждането на човѣшкото щастие.

